

[Undervisningsministeren.]

3 korte ferier, påsken og pinsen og bededagsferien, og derudover en række skolefridage, fastelavnsmandag, kongens og dronningens fødselsdage, Kristi himmelfartsdag og grundlovsdagen. Derfor kan jeg godt forstå, når skoleoverlægen i København, Axel Biering, i går siger til Politiken, at det vel er rigtigt, at børnene trænger til en ferie i slutningen af februar, men at den ikke må skaffes ved at sløjfe efterårsferien.

Vi har i øjeblikket et udvalg under læseplansudvalget, der er beskæftiget med spørgsmålet om, hvordan en 5 dages uge eventuelt vil kunne etableres under forskellige vilkår, og det er jo helt naturligt, at spørgsmålet om de fridage og ferier i skolen, vi har i øjeblikket, bliver taget op til overvejelse i denne sammenhæng. Og netop fordi man sidder og arbejder med disse ting, bogstaveligt i disse måneder, kan jeg heller ikke give noget bindende svar til hr. Lembourn i dag, men jeg skal meget gerne på den foranledning, som hr. Lembourns spørgsmål har givet, sørge for, at problemet efterårsferie-vinterferie bliver draget med ind i udvalgets overvejelser.

Jeg vil gerne gøre to bemærkninger mere. Det må vel nok siges, at det desværre endnu er en ret begrænset kreds, der sådan egentlig rejser på vinterferie, og det vil derfor også kun være de færreste forældre, der har den motivering for ønsket om vinterferie, at de gerne vil have deres børn med, når de rejser. Det rigtige må vel være at arbejde henimod vinterferie for så mange som muligt uden af den grund at sløjfe efterårsferien. Vi må jo ikke glemme — det moment tror jeg ikke hr. Lembourn var inde på, og det har heller ikke været draget ind i øvrigt, når vi har talt om disse ting — at vi har væsentligt flere skoledage her i landet end i Norge og Sverige. Også den kendsgerning synes jeg må gå med ind i overvejelserne om ferie og fridage, sådan at vi forhåbentlig kan løse det problem, som hr. Lembourn peger på, uden at hente dage andre steder fra.

Lembourn: Jeg takker for svaret. Jeg mener, at jeg kunne tyde så megen velvilje i det, at jeg synes, man efter det må kunne sige, at vi har da håb om at kunne få en vinterferie. Om vi så skaffer den på den

ene eller den anden måde, er vel ikke så afgørende. Det afgørende er, at vi får den. Det tror jeg vil glæde både mange skolebørn og mange forældre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Hertling* til ministeren for Grønland:

„Hvilke skridt mener ministeren man bør tage for at hjælpe de grønlandske lærere, der på grund af manglende uddannelsesmuligheder — uden egen skyld — er kommet i den situation, at de både lønningsmæssigt og avancementsmæssigt er fastlåst?“

Skriftlig begrundelse:

I en artikel i Danmark Lærerforeningsblad, Folkeskolen, nr. 49/1966, har lærerkollegiet i Holsteinsborg redegjort for lærerlønningerne ved skolevæsenet i Grønland. Artiklen beskæftiger sig specielt med de lærere, der er uddannet på seminariet i Godthåb før nyordningen i 1964.

Om disse hedder det i artiklen, at rygarden i den grønlandske skole har været og stadig er de lærere, der er uddannet ved seminariet i Godthåb, selv om de i de senere år er kommet i mindretal i forhold til de udsendte danske lærere. Disse grønlandske lærere har den bedst mulige pædagogiske uddannelse, der overhovedet fandtes (og findes) i Grønland. Dette har man belønnet med at anbringe dem i 9. lønningsklasse.

Til oplysning tjener, at den normale lønningsklasse for nyuddannede lærere er 12. lønningsklasse med mulighed for videre avancement. Denne ordning gælder også for de seminarieuddannede grønlandske lærere efter 1964.

Om 9. lønningsklasse oplyses det, at den er en lukket klasse, hvormed menes, at ingen oprykning til anden lønklasse er mulig. Dette medfører, at en sådan lærer, der i sit hjemland har taget den højest mulige uddannelse som lærer, ikke kan blive vice-skoleinspektør, endsige skoleinspektør, ved sit eget skolevæsen. Artiklen fortsætter med (kursiv), at man endog har forment ham adgang til retten til at søge avancement — ikke engang til en stilling som overlærer